

Sygnatura akt VIII C 2582/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko A. Ż.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2582/16

UZASADNIENIE

W dniu 22 sierpnia 2016 powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu A. Ż. powództwo o zapłatę kwoty 160,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność znajduje swoje źródło w umowie kredytu ratalnego zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem S.A. w dniu 4 listopada 2007 roku. Pozwany nie spłacał zadłużenia wynikającego z w/w stosunku zobowiązaniowego, a powód w dniu 31 maja 2011 roku zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej. Na żądanie pozwu składają się: 14,91 zł z tytułu odsetek umownych naliczanych przez bank w okresie od dnia zawarcia umowy do dnia sprzedaży wierzytelności oraz 145,25 zł tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z monitoringiem płatności oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy.

(pozew k. 3-4)

W dniu 6 września 2016 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 5771/16), którym zasądził dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 21)

Nakaz ten pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu A. Ż. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw k. 24-26)

Na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2017 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, podtrzymując zarzut przedawnienia roszczenia.

(protokół rozprawy k. 34-35)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany A. Ż. w dniu 4 listopada 2007 roku zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu ratalnego nr (...), na mocy której, bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 2.324,42 zł. Przyznaną kwotę pozwany zobowiązał się spłacić w 20 ratach w wysokości: 1 rata – 116,24 zł, pozostałe 19 rat – po 166,22 zł każda, płatnych do dnia 4-go każdego miesiąca. Data pierwszej raty została w umowie oznaczona na dzień 4 grudnia 2007 roku.

(umowa kredytu gotówkowego k. 12-14, okoliczności bezsporne)

W dniu 26 kwietnia 2011 roku powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika A. Ż.. Umowa ta została następnie aneksowana w dniach 21 czerwca 2011 roku i 14 listopada 2011 roku. W wyciągu z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności, uwzględniającego postanowienia zawartych aneksów, zadłużenie pozwanego wynikające z umowy bankowej, o której mowa wyżej, zostało określone na łączną kwotę 160,16 zł.

(umowa przelewu wierzytelności wraz z aneksami k. 16-17, wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności k. 15, okoliczności bezsporne)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 7 lipca 2016 roku powód wskazał, iż zadłużenie pozwanego wynosi łącznie 160,16 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 5)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Podniesiony przez pozwanego zarzut okazał się w pełni skuteczny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku „o zmianie ustawy- kodeks cywilny - Dz. U. Nr 55, poz. 321) Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie). Wcześniej Sąd był zobligowany badać z urzędu, czy roszczenie będące przedmiotem postępowania sądowego nie jest przedawnione.

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że bank – pierwotny cedent takową działalność niewątpliwie prowadził.

Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W przedmiotowej sprawie brak jest bliższych danych wskazujących, kiedy wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem stała się wymagalna. Przypomnieć w tym miejscu należy, że powód dochodzi zapłaty odsetek umownych naliczonych przez bank za okres od dnia zawarcia umowy kredytu do dnia zawarcia umowy cesji (przy czym z uwagi na akcesoryjność roszczenia odsetkowego, przedawnia się ono wraz z przedawnieniem roszczenia głównego, które w omawianej sprawie stało się wymagalne najpóźniej w dacie wymagalności ostatniej raty kredytu, tj. z dniem 4 lipca 2009 roku), kosztów monitorowania płatności (a więc powstałych jeszcze w okresie trwania umowy kredytu) oraz kosztów windykacji, przy czym te ostatnie miały powstać

już po wypowiedzeniu przez bank umowy kredytu. Niewątpliwie jednak dochodzona pozwem kwota była w pełni wymagalna w dniu zawarcia przez powoda z pierwotnym wierzycielem umowy cesji, tj. w dniu 26 kwietnia 2011 roku. W konsekwencji zarzut pozwanego należało uznać za zasadny, powód wytoczył bowiem powództwo co najmniej po upływie ponad 2 lat po tym, jak zadłużenie pozwanego uległo przedawnieniu.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwanego. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprowadzenia żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1013/00, LEX nr 80261).

Zarówno orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak i doktryna, dopuszczają możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego, pozwanego nie może bowiem obciążać zaniedbanie powoda w dochodzeniu świadczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Jedynie na marginesie wskazać w tym miejscu należy, że powód nie udowodnił również wysokości samego roszczenia. Nie wykazał bowiem w jaki sposób od jakich kwot i jaki dat naliczono odsetki ani też jakie czynności w związku z monitoringiem zadłużenia pozwanego zostały podjęte względem niego. Wspomniane koszty windykacyjne mogą być

nadto rozpatrywane w kategoriach niedozwolonych postanowień umownych a jako takie – w świetle przepisu art. 385¹ § 1 k.c.

– nie wiążące pozwanego.

W tym miejscu podkreślić również należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapadłym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09, za niedozwolone i zakazane do wykorzystywania w obrocie z konsumentami zostały uznane postanowienia wzorców umownych nakładających na kredytobiorcę obowiązki w postaci konieczności poniesienia kosztów związanych z monitorowaniem kredytobiorcy, w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy – a dotyczyło to kosztów telefonicznych upomnień, korespondencji kierowanej do kredytobiorcy związanej z nieterminową spłatą kredytu w postaci zawiadomień, upomnień itp., wyjazdu interwencyjnego do kredytobiorcy. Analogicznie orzekł Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 9 października 2006 roku w sprawie o sygn. akt XVII Amc 101/05.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości.